

TOVALLOLES DE PLATJA

APUNT SOBRE LA BELLESA DEL TEMPS – 5

(2002)

*A l'Anna March,
cordial benviguda que, durant uns anys,
em rebia a Edicions 62.*

PERSONATGES

NOIA

BRU

ROS

Platja.

Dos NOIS i una NOIA, vestits d'estiu i amb bosses esportives. Drets, en silenci, miren endavant.

NOIA: Juny.

ROS: Demà passat, sant Joan.

BRU: Hem acabat tan aviat que... Seran les... He calculat que seran les vacances més llargues de la meva... La nostra. Les vacances més llargues de la vida. Ara tinc calor, puta mare.

NOIA: L'estriptis.

Es despullen.

ROS: No m'ha anat bé. Cony de tema que m'ha tocat.

BRU: Se me'n fot. No és l'estiu?

NOIA, *mentre seu a la sorra, en biquini:* Tot l'estiu per endavant. Què fareu?

ROS: El que vulguis.

NOIA: Jo, un mes, a Londres.

Silenci.

BRU: Aquell que tu diguis de nosaltres dos, també.

NOIA: Veniu-hi tots dos.

ROS: No.

NOIA: El que vull és que vingueu tots dos.

BRU: No ens estimes a tots dos.

NOIA: Potser no.

ROS: Però ens estimes.

NOIA: Veniu a Londres.

BRU: No ens estimes a tos dos.

NOIA: I ja està, fantàstic, ja no sereu amics.

ROS: Però te n'estimes a un de nosaltres dos.

Pausa.

NOIA: Sí.

ROS: A qui?

NOIA: No podem ser amics, doncs? Sentiu el que us dic? I si després ja no podem ser amics tots tres?

BRU: Dignes quin dels dos.

NOIA: Me'n vaig a l'aigua.

Surt.

ROS: Encara que li agradi jo. Igualment podem venir plegats a la platja. Sents? Per què no, eh? Sents? Encara que li agradis tu. (*Pausa.*) No, ja, callo, entesos. Mira-la. Per què està tan bona i és tan maca i tan...?

BRU: No morirem mai. Tinc una mena de por.

ROS: Què em passa? Per què l'he de trobar tan...?

BRU: No en podem estar segurs. Ella i nosaltres. Ves a saber. Passarà el temps.

ROS: Estira't. Del tot. Obre els braços, com jo. Acluca els ulls. Com li fot, el sol! Ja està. El temps s'ha aturat. No obris els ulls, eh? Durarà sempre. Un segon. És bonica. Més que bonica. Un altre segon. Encara és tan bonica com abans. Un altre segon (*Pausa.*) Un altre. Es treu el biquini. Un altre segon. És perfecta, per nosaltres és perfecta i la meva polla sembla un castell de focs artificials. La teva també; sí, home, la teva també. Però el temps no ha passat. Un altre segon, el temps no ha passat. Encara és tan bonica com... I nosaltres encara... El temps no passarà, tranquil.

BRU: No em sé imaginar vell.

ROS: No ens barallarem, d'acord? I... Hòstia!

Tenen els ulls aclucats. Silenci. Entra la NOIA, mullada i regalimant. Els esquitxa. Obren els ulls.

BRUNO: Què fas?

ROS: Tia, no, cony!

BRUNO: Però si t'hi acabes de ficar...

NOIA: Ganduls! On tinc la tovallola? Merda, no he dut tovallola!

Els nois s'aixequen.

ROS: Jo, sí. I ell també.

BRUNO: Ajuntem les dues. Hi cabem els tres.

NOIA: Sí, però aneu a mullar-vos.

ROS: Tio, tio, qui aguanti més sota l'aigua sense respirar, paga les coca-coles!

BRU: No comencis!

Surten corrents. La NOIA seu al punt on s'ajunten les dues tovalloles. Pausa. De sobte, durant uns segons, se li escapa el plor. Pausa. S'aixeca, s'espolsa una mica de sorra. Es tomba d'esquena al mar, dreta i quieta. Entra el noi BRU, mullat i regalimant. Se la queda observant. Pausa.

BRU: Què mires?

La NOIA es gira cap a ell.

NOIA: T'acabaves de ficar a l'aigua, no val.

BRU: Doncs he tornat.

NOIA: Com sabrem qui paga les coca-coles?

BRU: Què t'hi passa? Als ulls. Ploraves.

NOIA: Potser sí.

BRU: Per què? (*Pausa.*) T'estimo.

NOIA: Ho saps segur? Segur de debò, m'entens?

Ell se li acosta. Ella avança la cara. Ell li besa els llavis. Un petó llarg. Se separen.

BRU: Què farem? Què passa? Tinc por.

NOIA: Dels exàmens?

BRU: Por, burra.

NOIA: T'havia entès. Jo, sí.

Entra el noi ROS.

ROS: Collons, és un rotllo estar sol. Torna a l'aigua. (*A la NOIA:*) Per què no vens?

NOIA: Voleu saber a qui m'estimo?

BRU: A un de nosaltres dos.

NOIA: Us ho dic?

ROS: Què diràs?

NOIA: A tots dos, però no pot ser. O potser sí que podria ser però... No. Només a un dels dos, és la veritat.

ROS: No ho diguis!

BRU: Val més saber-ho.

ROS: Ara, encara... Ara... Després s'haurà... Espera, no la fotem, encara! Al final, quan marxem.

BRU: No.

NOIA: Decidiu-vos. Me'n torno a l'aigua.

Surt. Pausa.

BRU: Ens hem fet un petó.

ROS: Ja.

BRU: Estàs empenyat?

ROS: Jo també n'hi he fet, de petons, cabró. (*Pausa.*) S'ha acabat. Tots tres, s'ha acabat.

BRU: Un de nosaltres trobarà una altra noia i pensarà que és millor que ella i potser ho serà i de fet haurà tingut sort.

ROS: No diguis mariconades. Què cony dius? Això són mariconades que no volen dir res. (*Pausa.*) S'ha acabat. (*Pausa.*) I si s'ha acabat, millor que acabem a hòsties.

BRU: No hem anat mai a hòsties.

ROS: A hòsties.

BRU: Què vols dir? Vols que anem a hòsties?

ROS: Sí.

BRU: No m'ho puc creure. Vols que anem a hòsties?

ROS: Doncs sí, prepara't.

BRU: I hem d'anar a hòsties ara, de seguida.

ROS: Sí.

BRU: No m'ho puc creure, no em dona la gana, tu estàs xalat!

ROS: Vinga! O començo sol!

BRU: Això mateix. Com un parell d'imbècils.

ROS: Quedaré descansat.

BRU: No fotis, nano!

El noi ROS ataca el noi BRU. Baralla salvatge. El noi BRU domina el noi ROS, el fa caure, li clava un parell de coces i surt corrents. El noi ROS queda a terra, quiet. Apareix la NOIA, mullada i regalimant.

NOIA: Ei, ocupes les dues tovalloles senceres. I au, a més tan arrugades! Que no puc seure i estirar-me, bandarra!

El noi ROS somriu a la NOIA. S'incorpora i li fa lloc. Ella s'estira al seu costat, ell la busca i queden mig abraçats.

ROS: Estàs bé?

NOIA: És clar.

ROS: Ens hem tret el curs del damunt. Net. Res pel setembre.

NOIA: Em perdones?

ROS: Que si què?

NOIA: Res. T'agrado, segur? No cal que responguis.

ROS: I tu? Ja no ho sabré mai. Quan a la platja hi veníem tots tres en lloc de només nosaltres dos...

NOIA: De quan parles? No vull escoltar-te.

ROS: De debò, de debò, aquella pallissa no em va fer mal. En realitat hauria pogut guanyar jo. Què hauria passat?

NOIA: El mateix.

ROS: Ben bé, segur que no.

NOIA: És que... *(Pausa.)* A Londres...

ROS: Aquesta tarda ompliré els impresos.

Pausa.

NOIA: És millor que no hi vinguis.

ROS: Ah. *(Pausa.)* Segur? *(Pausa.)* Hòstia. *(Pausa.)* Això vol dir que...

NOIA: No, ei, no; no vol dir res, no ho emboliquis.

ROS: I si en lloc de...? I si ell...? Te'n penedeixes?

NOIA: No dramatitzis. No s'ha espatllat res. Espera. Espera.

Pausa.

ROS: Tenia por. Jo, no. No por de tu, deia. Por.

NOIA: Vaig a buscar una coca-cola.

ROS: No! Escolta... Tenia...

NOIA, tallant-lo: Vols una coca-cola?

Pausa.

ROS: Ja hi vaig jo.

NOIA: És igual. En vols una?

ROS: Sí.

La NOIA surt. Ell acluca els ulls. Apareix el noi BRU.

BRU: Ei, ocupes les dues tovalloles.

El noi ROS obre els ulls i s'incorpora.

ROS: Què passa?

El noi BRU seu.

BRU: Saps què? Plorava.

ROS: Tu?

BRU: No, animal.

ROS: Ah.

BRU: Ella. Aquell dia. Per què plorava?

Pausa.

ROS: Havíem decidit quedar-nos a dinar a la platja però al final vam agafar el tren i cadascú se'n va anar a dinar a casa seva. Em va trucar i no t'ho vaig dir. Van ser uns dies... No he anat mai a Londres, no conec Londres. Per què venim a la platja, encara, tu i jo? Per esma?

BRU: On deu ser?

ROS: A mi què m'expliques?

BRU: No sé de ningú a qui hagi escrit.

ROS: A algú deu haver escrit. I què?

BRU: L'estiu passat...

ROS: Venim aquí per esma. De fet mai no hi pensem, en l'estiu passat.

BRU: Un segon, un altre segon, un altre segon... Imbècil, no deixen de passar mai, els segons. Quina conya.

ROS: Què t'empatolles? Vaig a buscar una coca-cola. En vols?

BRU, sarcàstic: Coca-cola, fantàstic.

ROS: En vols o no?

BRU: Sí.

El noi ROS surt emportant-se una tovallola. El noi BRU s'ha assegut damunt l'altra tovallola. Arriba la NOIA, sense begudes, pel darrere del noi BRU, que no la veu. Ella, en canvi, se'l queda mirant. Pausa. Apareix el noi ROS, sense begudes, mullat i regalimant. No sembla veure la NOIA.

ROS: Està com Déu. Avui la mar està... Me la tiraria. Deixa'm una punta de la teva tovallola.

BRU: No tornis a deixar-te la teva a casa. Entesos?

El noi ROS seu al costat del noi BRU.

ROS: Perdoni, eh? Molesto? Ho sento, em sap molt de greu, no tornarà a passar. (*Pausa.*) I no tornarà a passar perquè... Aquest és el darrer bany de l'estiu.

BRU: No. La setmana que ve, encara...

ROS: Jo començo dilluns.

BRU: Ah. (*Pausa.*) No sé si te l'estimaves tant com jo.

ROS: De qui parles?

BRU: Au, vinga.

ROS: És que venir en aquesta merda de platja sense cap gràcia ha de voler dir...? Collo-nut, perquè no hi tornarem.

BRU: Cony de platja sense gràcia... Te la tiraries o no te la tiraries?

ROS: La mar, no la platja. Aquí no hi tornem.

BRU: Tu què saps? No sé si te l'estimaves tant com jo.

ROS: Jo tampoc.

BRU: Però no és la dona que més m'he estimat. (*Pausa.*) Em sents?

ROS: Va ser la que vam estimar tots dos.

La NOIA comença a vestir-se darrere dels nois, amb calma.

BRU: Doncs ja s'ha acabat l'estiu.

ROS: No vols que s'acabi?

BRU: M'és igual.

ROS: Tens por, com sempre? Tens por, burro?

BRU: Por. No por de... Por.

ROS: Te'n recordes?

BRU: Sí.

ROS: No saps què vull dir.

BRU: Sí. Què t'hi jugues?

ROS: És igual. No vull jugar.

BRU: Osti, quina mandra.

ROS: L'estiu que ve ja farà deu mesos... Això espero. Deu mesos que estaré vivint amb una tia.

BRU: Fantàstic.

ROS: Tot això... Adéu.

NOIA: Adéu.

Surt amb la seva bossa. El noi ROS tarda un moment a reaccionar. Mira darrere seu. Ella ja no hi és.

ROS: Qui ha dit adéu?

BRU: Tu. D'una manera o altra no pares de dir adéu.

ROS: Se'm fa tard. M'espera. He d'agafar el tren.

El noi BRU es posa dret d'un bot.

BRU: A l'aigua, última remullada! Vinga, imbècil, l'última de la temporada! On són les onades? Se les han venudes per liquidació, fi de temporada! Quina mar, collons! Tens tota la raó! Plana com un... com el... com el... Com si l'haguessin planxat, no? Ens la follem? Nedarem fins a les roques, donarem la volta a les roques i tornarem traient el fetge per la boca! Què? No s'hi val tenir por! A la merda la por! Última remullada! Què? Què estàs esperant? Què, eh?

ROS, posant-se dret: La pallissa que et fotrè un dia...

BRU: Tu a mi?

Surten corrents. Pausa. Torna la NOIA. Parla a algú que és enfora.

NOIA: Que m'oblidava la tovallola! (L'agafa. Mira el mar i respira.) Quin bon dia! Tindrem un bon estiu. Potser sí, potser seran les vacances més llargues de la nostra vida. No s'acabarà mai! Per què tota l'estona tinc aquestes ganes de...? Ja vinc, pesats! Sou un parell de pesats! Ja vinc!

Se'n va. Pausa. Només hi ha la roba i les bosses dels nois. De sobte una ventada s'ho emporta tot, roba i bosses. Ara, a la platja, no hi queda res. Pausa. Per primer cop, majestuós, ralentitzat, el soroll d'una onada.

Barcelona, 18/5/2002 – 16/10/2002